

råde, og som desuden ikke kan begrunde tildeling af dagpenge som anført i artikel 13 i vedtægtens bilag VII, kan ikke side-stilles med »tjenesterejser« efter betydningen i underafdeling »F. Udgifter i forbindelse med tjenesterejse« i nævnte bilag, idet denne bestemmelses anvendelse normalt forudsætter, at der foretages en rejse uden for tjenestestedets område.

Derimod må, når henses til grundprincipet i vedtægtens artikel 71 — hvorefter

tjenestemanden har krav på godtgørelse af de udgifter, han har afholdt under ud-øvelsen af tjenesten eller i forbindelse med denne — tildeling af godtgørelsen for kørselsudgifter i medfør af artikel 15, andet afsnit, i bilag VII også omfatte tjenestemænd uden for lønklasserne A 1 og A 2, såfremt disse jævnligt må forrette kørsel af tjenstlige grunde mellem to arbejdssteder, der er beliggende inden for tjenestestedets område, og denne kørsel kun kan foretages i deres private biler.

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

13. marts 1990*

I sag T-71/89,

Michel Dautremont, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, boende i Luxembourg, m.fl., ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos SARL Fiduciaire Myson, 6-8, rue Origer,

sagsøgere,

mod

Europa-Parlamentet, ved juridisk rådgiver Jorge Campinos og kontorchef Manfred Peter, som befuldmægtigede, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Bonns kontor, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående annullation af Europa-Parlamentets stiltiende afvisning af sagsøgernes klage vedrørende godtgørelse af deres daglige kørselsudgifter som tjenstgørende,

har

RET TEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden A. Saggio, dommerne C. Yeraris og B. Vesterdorf,

justitssekretær: H. Jung

på grundlag af skriftvekslingen og efter mundtlig forhandling den 30. januar 1990, afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgerne Michel Dautremont, Daniel Barboni, Johan Christiaens, Henry Connolly, Julien Mæbe, Detlef Schaal, Robert Fourny og Douglas Eeles, tjenestemænd ved Europa-Parlamentet, er ansat i Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Informations- og Pressetjeneste, nærmere bestemt afdelingen »Fjernsyn«, som er beliggende i Luxembourg. Denne afdeling tæller i alt ni ansatte, heriblandt de 8 sagsøgere. Arbejdet i afdelingen »Fjernsyn« foregår dels på Senningerberg, og dels på Kirchberg, hvilket hovedsageligt beror på, at afdelingens tunge produktionsudstyr befinder sig på Senningerberg, mens dens arkiver og forvaltning har kontorer på Kirchberg. Der er kun få kilometer mellem disse to arbejdssteder. Sagsøgerne må hyppigt køre mellem Senningerberg og Kirchberg, og da der ikke her eksisterer en offentlig busforbindelse, kører de i egen bil og afholder selv de hermed forbundne udgifter. Sagsøgerne har som eksempel anført, at i ugen 1.-5. december 1987 foretog de ni ansatte 38 kørsler. Sagsøgte har ikke bestridt dette.

- 2 Sagsøgerne indgav den 20. januar 1988 ansøgninger i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) om at få godtgjort de udgifter, de har haft ved kørslen mellem Senningerberg og Kirchberg som udgifter i forbindelse med tjenesterejser. Efter udløbet af den frist, som nævnte vedtægtsbestemmelse fastsætter for afgivelse af svar, klagede sagsøgerne den 13. august 1988 i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Da sagsøgte ikke besvarede klagerne inden for den fastsatte frist, anlagde sagsøgerne ved stævning, indgivet den 13. marts 1989 til Domstolens Justitskontor, denne sag.

- 3 Hele skriftvekslingen er forløbet ved Domstolen, som ved kendelse af 15. november 1989 hjemviste sagen til Retten i henhold til Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

- 4 Parterne har nedlagt følgende påstande.

Sagsøgernes påstande:

a) sagen fremmes til realitetsbehandling, og sagsøgerne gives medhold;

b) følgelig annulleres:

- den stiltiende afvisning af 20. maj 1988 af sagsøgernes den 20. januar 1988 indgivne ansøgning om godtgørelse af kørselsudgifter, der var nødvendige i forbindelse med deres daglige arbejde, og

- i det omfang, det måtte være nødvendigt, den stiltiende afvisning af sagsøgernes den 13. august 1988 indgivne klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2;

c) sagsøgte tilpligtes at godtgøre sagsøgerne deres udgifter som tjenstgørende, herunder navnlig de kørselsudgifter, de har måttet afholde dagligt, i alt fald at

regne fra den den 20. januar 1988 i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, indgivne ansøgning med tillæg af morarenter og renter til godtgørelse af det tab, sagsøgerne har lidt;

- d) sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger i henhold til enten procesreglementets artikel 69, stk. 2, eller artikel 69, stk. 3, andet afsnit, og bl.a. udgifter i forbindelse med bopælsvalg, rejse- og opholdsudgifter samt honorar til advokat, jfr. procesreglementets artikel 73, litra b).

Sagsøgtes påstande:

- a) frifindelse;
- b) spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter gældende bestemmelser.

Realiteten

- 5 Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet gjort gældende, at de anfægtede stiltiende afvisninger indebærer en overtrædelse af vedtægtens artikel 71 samt af artikel 12, stk. 4, og artikel 15, andet afsnit, i vedtægtens bilag VII. De har nedlagt påstand om godtgørelse for deres udgifter efter en kilometertakst i henhold til nævnte artikel 12, stk. 4, eller, subsidiært, en godtgørelse med et fast beløb i henhold til nævnte artikel 15, andet afsnit. Sagsøgerne har desuden anført, at administrationen har tilsidesat sin bistandspligt samt det principielle forbud mod forskelsbehandling af tjenestemænd og ligebehandlingsprincippet.
- 6 Sagsøgerne har vedrørende anbringendet støttet på artikel 12, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, anført, at denne bestemmelses betingelser er opfyldt, hvorfor der bør udfærdiges en ordre om tjenesterejse til dem som anført i artikel 11 i nævnte bilag.

- 7 Sagsøgte har herimod anført, at begrebet »tjenesterejse« omfatter rejser, som en ansat foretager uden for det sædvanlige tjenestested. En »tjenesterejse« opfylder imidlertid kun betingelserne i artikel 11 i vedtægtens bilag VII, såfremt der er tale om en »virkelig rejse« efter den i bestemmelsen forudsatte betydning. Sagsøgte har anført, at der ikke er grund til at godtgøre udgifter i forbindelse med tjenesterejser, når kørslen fra ét tjenestested til et andet kun udgør en kort afstand, hvorfor man her må tale om et ærinde og vel ikke en rejse efter betydningen i artikel 11 i bilag VII.
- 8 Indledningsvis må det fremhæves, at vedtægtens artikel 71 udtrykker det grundprincip, at tjenestemanden har krav på godtgørelse af de udgifter, han har afholdt under udøvelsen af tjenesten eller i forbindelse med denne. Gennemførelsesbestemmelserne herom findes i vedtægtens bilag VII.
- 9 For så vidt angår godtgørelse for de befodringsudgifter, Fællesskabets ansatte afholder som tjenstgørende, har fællesskabslovgiver i afdeling 3 i vedtægtens bilag VII fastsat to forskellige ordninger, nemlig en om godtgørelse for »udgifter i forbindelse med tjenesterejse« og en om fast godtgørelse for »kørselsudgifter« som anført i artikel 15 i nævnte bilag.
- 10 Det fremgår af opbygningen af underafdeling »F. Udgifter i forbindelse med tjenesterejse« i vedtægtens bilag VII, at ordningen efter artiklerne 11-13 omhandler rejser af en vis geografisk længde, som giver ret til godtgørelse af befodringsudgifter og rejsedagpenge. Artikel 15 derimod omhandler klart temmelig korte og hyppige rejser inden for et begrænset område. I disse tilfælde kan der ydes godtgørelse, ikke af de afholdte udgifter mod forevisning af behørig dokumentation, men af nemhedshensyn i form af en fast godtgørelse af udgifterne uden forevisning af behørig dokumentation.
- 11 Det må fremhæves, at der i denne sag er tale om to arbejdssteder, som kun ligger få kilometer fra hinanden. Begge arbejdsstederne ligger på området for sagsøgerens »tjenestested«, og de pågældende kørsler finder sted inden for dette område. Det må endvidere påpeges, at disse kørsler ikke kan begrunde tildeling af rejsedagpenge i henhold til artikel 13 i vedtægtens bilag VII. Man kan derfor ikke sidestille

disse kørsler med »tjenesterejser«, som angivet i underafdeling F i nævnte bilag, som normalt forudsætter, at der foretages en rejse uden for tjenestestedets område.

- 12 Heraf følger, at der ikke kan gives sagsøgerne medhold i deres påstand om godtgørelse for befordringsudgifter i henhold til artikel 12, stk. 4, i vedtægtens bilag VII.

- 13 For så vidt angår anbringendet, der støttes på artikel 15, andet afsnit, i vedtægtens bilag VII, har sagsøgerne gjort gældende, at i henhold til denne bestemmelse kan godtgørelsen i artiklens første afsnit tildeles enhver tjenestemand, der af tjenstlige grunde til stadighed foretager tjenstlig kørsel, uanset dens karakter.

- 14 Sagsøgte har anført, at det ikke er muligt at anvende denne bestemmelse, idet der er tale om en undtagelse, som må fortolkes strengt.

- 15 Det bemærkes hertil, at artikel 15, første afsnit, i vedtægtens bilag VII, bestemmer, at de tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2, der ikke disponerer over en tjenestevogn, kan modtage en godtgørelse, der ikke kan overstige en vist beløb pr. år til dækning af kørselsudgifter inden for den by, hvor de gør tjeneste. I henhold til artikel 15, andet afsnit, kan denne godtgørelse for befordringsudgifter også tildeles tjenestemænd i lavere lønklasser ved en af ansættelsesmyndigheden truffet afgørelse, der er motiveret, såfremt de pågældende tjenestemænd af tjenstlige grunde til stadighed foretager tjenstlig kørsel i deres private biler inden for området for deres tjenestested.

- 16 Det er ubestridt, at sagsøgerne af tjenstlige grunde jævnligt må foretage kørsel mellem de to arbejdssteder, som kun ligger få kilometer fra hinanden, og at de herved alene benytter deres private biler. De må således som tjenstgørende afholde de hermed forbundne udgifter.

- 17 Herefter og under hensyn til grundprincippet i vedtægtens artikel 71 må det fastslås, at artikel 15, andet afsnit, finder anvendelse på sagsøgerne. Heraf følger, at de stiltiende afvisninger af på sagsøgernes ansøgninger udgør en overtrædelse af fællesskabsretten, hvorfor de må annulleres.
- 18 Med hensyn til sagsøgernes påstand om, at sagsøgte tilpligtes at godtgøre dem deres kørselsudgifter som tjenstgørende, må der i første række lægges vægt på, at sagsøgerne ikke har fremlagt nogen oplysning, der sætter Retten i stand til at afgøre, hvem af dem der reelt har afholdt befordringsudgifterne, eller hvilke beløb der er tale om. Under disse omstændigheder og under hensyn til forpligtelsen for Europa-Parlamentet i henhold til EØF-Traktatens artikel 168 A, stk. 2, og artikel 176 til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger, findes det ikke nødvendigt at tage stilling til denne påstand.
- 19 Det tilføjes, at Parlamentet ved opfyldelsen af denne dom skal undersøge, om og i hvilket omfang sagsøgerne reelt har afholdt kørselsudgifter, og på grundlag heraf træffe den i artikel 15, andet afsnit, nævnte afgørelse inden for de beløb, der er angivet i artikel 15, første afsnit, i vedtægtens bilag VII. Det bemærkes desuden, at sagsøgte ikke har bestridt sagsøgernes påstande om, at disse skyldige beløb skal tillægges morarenter.

Sagens omkostninger

- 20 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgte har tabt sagen og pålægges derfor omkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Europa-Parlamentets stiltiende afvisning af sagsøgernes ansøgninger af 20. januar 1988 — og dermed afslag på at godtgøre sagsøgernes kørselsudgifter — annulleres.
- 2) Europa-Parlamentet betaler sagens omkostninger.

Saggio

Yeraris

Vesterdorf

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. marts 1990.

H. Jung
Justitssekretær

A. Saggio
Afdelingsformand